

Els ulls de l'oceà

de Gamma

Si no coneixeu la història de la noia d'ulls d'aigua, jo us la explicaré. Us la podreu creure o no, però segur que no em negareu que és inquietant. Diuen que corria l'època en què els raiers encara feien cap a Balaguer per portar troncs. Sortien de qui sap quin poblet de les muntanyes a trenc d'alba i baixaven pel Segre; arribaven que encara s'hi veia i anaven directes a la Plaça Mercadal. El cas és que un matí els veïns trobaren els troncs d'un rai deslligats i lliures que baixaven pel riu, sense rastre de cap raier. Es va témer per algun accident, però resultava incomprendible que haguessin baixat de nit. El succés va planar com un misteri per Balaguer durant un cert temps, i al final les veus del poble hi acabaren relacionant la noia d'ulls blaus.

Els dies després de l'accident van passar més o menys tranquils al poble, però pel que sembla no foren igual de calmades les nits. Es diu que una noia jove i preciosa com mai en veurà cap la terra, passejava per la riba del riu a la fosca. Anava amb un vestit blanc arrapat al cos, i la seva cabellera negra estava humida. Tenia la pell blanquíssima com no la tenia ningú de la contrada, i aquells ulls blaus... Uns ulls que semblava que guardessin un oceà dins seu. La jove passejava pels vorals del Segre al seu pas per Balaguer, cada nit després de l'accident, i alguns afirmen que cantava amb un fil de veu tan dolça i profunda que feia estremir l'ànima. Els homes que la van veure perderen el seny d'un dia per l'altre. Les dones no s'explicaven què passava, però semblava que la veu corria de pressa entre els homes, ja que cada dia eren més els que l'anaven a trobar de nit, a la vora del riu. I anaven augmentant

sense parar els homes que perdien el cap, però ningú esmentava la noia d'ulls profunds. Fins que una tarda, un home beneit i covard, però casat, que es veu que no anava ni al lavabo sense preguntar-ho abans a la seva dona, va explicar-li el rumor que corria pels carrers. Alguns diuen que la dona, sabent que tenia el marit idiota, no volia que una bruixa li'n fes tornar del tot, d'altres creuen que tenia enveja, però el fet és que aquella mateixa nit, s'anà a trobar amb la jove d'ulls blaus.

De lluny estant ja la va veure. Tot i la fosca, semblava que el seu vestit blanc reflectís la llum lunar. Passejava de forma curiosament lenta. Contràriament al què deien, però, no cantava pas. Això sí, una cosa era innegable: era la dona més bella que havia vist mai, alta, de pell finíssima, faccions suaus, nas bonic i dos ulls que semblaven dues llàgrimes. De cop va veure com se li apropaven uns quants homes que havien restat amagats. Caminaven insegurs però sense aturar-se, cap a ella. La dona va observar amb estupefacció com, un cop van haver arribat davant la noia, s'agenollaren a terra, envoltant-la, i la miraren meravellats, com si l'adessin. Diuen que la noia semblava una aparició i fins i tot alguns la van relacionar amb la Verge, però s'acabà rebutjant aquesta versió perquè no podia ser que la Verge actués d'aquella manera, seduint els homes i fent-los perdre el seny. El cas és que la dona balaguerina, després d'alguns dubtes i cavil·lacions, es dirigí amb pas ferm fins allà on estava la jove de pell pàl·lida i, fent-se pas entre els homes que jeien a terra, se li plantà davant, tot just a deu centímetres del seu rostre. A punt estava ja de cantar-li les quaranta o, qui sap, potser d'esbatussar-la, quan veié que la boca de la noia es movia tímidament i de dins en sortia com un cant que semblava vingut des de les profunditats d'un immens mar. Llavors es fixà

en la seva pell gairebé transparent, els seus cabells lleugerament ondulats per la humitat i aquells ulls blaus tan profunds que semblava que s'hi pogués entrar a dins...

L'estranya escena que succeí llavors diuen que fou presenciada pel marit mig idiota de la dona, que acovardit però amb ganes de veure aquella noia tan miraculosament bella havia sortit de casa i contemplava l'escena des de lluny. El que veié quan arribà explicava l'estat en què posteriorment la gent del poble el van trobar, aquella matinada. Es veu que contemplà com la seva dona acariciava amb el dors del dit índex la galta d'aquella figura fantasmal, s'hi acostava encara més i la besava a la boca. Fou un petó lleuger, tímid però passional, gairebé cast, però endimoniat i pecaminós. L'home no es podia creure que aquella noia que el riu portà de les muntanyes hagués seduït també a la seva esposa. I molt menys podia acceptar que ella, la dona que havia estimat i respectat com res al món, s'hagués deixat caure al pou de la infidelitat amb una altra dona. L'home prou sabia que no era gaire intel·ligent, però creia que Déu, en compensació, li havia regalat l'amor pur amb aquella muller. Per això en aquell moment el primer que se l'hi acudí per sufocar les llàgrimes fou pregar a Déu i demanar-li ajuda perquè pogués salvar a la seva estimada d'aquell dimoni femení. Però en veure que Déu no responia, li van defallir els ànims, perquè la seva dona continuava mirant els ulls blaus de la jove, i ell estava segur que aquell fantasma li xuclava l'ànima. Així és que desfent-se de la covardia que havia dut clavada al cor tota la vida, arrencà a córrer com un boig cap a elles, cridant com un indi. No se sap per què l'aura seductora de la jove no va tenir efecte en aquell home, alguns diuen que fou pel gran amor que l'encegava envers la seva dona, d'altres més cruels apunten que fou perquè

era idiota, però el fet és que l'home es llançà sobre la noia d'ulls marins i els dos caigueren al Segre.

Tot just sortí el sol, la gent del poble es congregà a la riba del riu, on trobaren a molts homes endormiscats sobre l'herba, a un altre mig moribund a la riba i a la seva muller pàl·lida i morta al seu costat, amb cara d'àngel. Des d'aquell dia la gent de Balaguer mira amb desconfiança les noies d'ulls blaus. Diuen que són massa profunds i que mai sabràs què amaguen al fons del seu oceà.